

Słowo na niedzielę 15 marca 2020 roku- III Niedziela Wielkiego Postu

(Wj 17,3-7; Ps 95(94), 1-2.6-7c. 7d-9 ; Rz 5,1-2.5-8; J 4,5-42)

Bóg daje Izraelitom wodę ze skały. Pragnie, byśmy słysząc głos Jego, nie zatwardzali naszych serc. Miłość Boża rozlana jest w naszych sercach przez Ducha Świętego. Jezus źródłem wody tryskającym ku życiu wiecznemu.

Izraelici wędrują przez pustynię. Rozbili obóz w Refidim, gdzie brakuje wody. Zamiast w trudnościach zaufać Bogu, który dokonał dla nich tylu wspaniałych rzeczy, buntują się, narzekają i szemrają przeciw Bogu i Mojżeszowi. Jest to jawne nieposłuszeństwo wobec Boga. Mimo tego Bóg lituje się nad swoim narodem, objawia po raz kolejny swoją potęgę, aby doprowadzić Izraelitów do wiary w Niego. Za pośrednictwem Mojżesza Bóg daje im do picia wodę, która, wytrysnęła ze skały. Izraelici w tym zdarzeniu wystawiali na próbę swojego Boga.

Psalm 95 jest hymnem sławiącym Boga. Psalmista wielbi Boże dzieło stworzenia i wybrania ludu Izraelskiego. Wzywa do przychodzenia do Boga, by ze śpiewem dziękować Mu za zbawienie. Dziękuje Bogu za Jego wielkość i nazywa Go Królem nad wszystkimi bogami. Wzywa też do okazywania Mu wiary: widząc dzieła Boże, trzeba usłyszeć głos Boga i wypełnić Jego wolę. W dalszej części wzywa do oddawania czci Bogu, i uznania Go jako pasterza i przewodnika. Nawiązuje także do wędrówki Izraelitów przez pustynię, podczas której wielokrotnie Żydzi okazywali się niewierni Bogu. Na koniec prosi słuchaczy, by otwierali swoje serca na głos Boga i nie byli podobni do Izraelitów wystawiających Go na próbę.

Przyjdźcie, radośnie śpiewajmy Panu. Psalmista wzywa pielgrzymów przybywających do jerozolimskiej świątyni do uwielbienia Boga i złożenia Mu dziękczynienia. Wezwanie kieruje także do samego siebie, on również przynależy do tej wspólnoty wiernych, czuje się jednym z nich. Zachęca, by zapomnieć o zmęczeniu, a dać się unieść radości spotkania z Panem, docenić łaskę tej chwili „przed Jego obliczem”. Wysławia wielkość Boga Stwórcy, który jest królem nieba, ziemi i podziemnego świata.

Wejdźcie, uwielbiajmy, padnijmy na twarze. Powtórna zachęta do uwielbienia i oddania czci Bogu. Psalmista przypomina, że Bóg Stwórca jest także tym, który ich stworzył i wybrał. Poprzez metaforę pasterza i owiec (por. Ps 23,1-2; 80,2) podkreśla, że Bóg jest królem ludu Izraela, który zapewnia mu bezpieczne życie. Już na początku psalmu podkreślone to zostało tytułem „Skała naszego zbawienia” (w.1).

Nie zatwardzajcie serc waszych. Niespodziewanie pojawia się słowo przestrogi. Nawiązując do wydarzeń, które miały miejsce podczas pobytu Izraela na pustyni (zob. Wj 16-17; 32; Lb 20,1-13; 21,1-9), przestrzega psalmista przybyłych do świątyni przed wystawianiem swoimi

prośbami Pana Boga na próbę. Taka postawa spotka się bowiem z Bożym odrzuceniem. Jedynie w postawie wiary, czci i posłuszeństwa można wejść do świętego miejsca.

Święty Paweł w Liście do Rzymian pisze, że wiara jest przyczyną usprawiedliwienia człowieka z jego grzechów. Ukazuje, że usprawiedliwienie dane człowiekowi przez Boga wprowadza całkowitą zmianę w relacji między Nim a człowiekiem. Ten nowy stan określany jest jako pokój z Bogiem. Zawdzięczamy go Jezusowi Chrystusowi, który przez swoją ofiarę dał nam podstawę do chlubienia się. Bóg kocha człowieka i daje mu swojego Ducha, by go umacniał w wierze. Święty Paweł podkreśla bezinteresowną miłość Boga, który ofiarowuje swojego Syna za grzesznych ludzi. Dzięki ofierze Chrystusa ludzie są uratowani od przyszłego gniewu. Miłość Boga okazana ludziom przez Jezusa i udzielona w Duchu Świętym jest gwarancją zbawienia człowieka.

Święty Jan Ewangelista zapisał spotkanie Jezusa z Samarytanką. Jezus powraca z Judei do Galilei przez Samarię. Judejczycy i Samarytanie wzajemnie gardzili swoimi narodami i miejscami świętymi. Samarytanie uważali się za ludzi pobożnych, lecz Judejczycy uważali ich za niereligijnych. Z tego powodu pobożni Żydzi unikali bliższych kontaktów z Samarytanami. Zatrzymanie się w Samarii, długa rozmowa z kobietą, odwiedziny miasta Sychar, zakupienie i spożywanie pokarmów samarytańskich, głoszenie Ewangelii i nauczanie – wszystko to łamało reguły judaistycznej religijności. Rozmowa z Samarytanką staje się dla Jezusa okazją, by zapowiedzieć bliskość nadejścia godziny mesjańskiej. Posługuje się przy tym obrazami: żywej wody; ugaszonego na zawsze pragnienia; duchowego kultu. Jezus po raz pierwszy mówi wprost o swojej mesjańskiej godności, a czyni to na terytorium Samarytan. Przy tej okazji pokazuje kluczową rolę Żydów w historii zbawienia. Jezus w rozmowie z Samarytanką określa swoją rolę wobec świata i ludzi. Jest to rola uniwersalnego Zbawiciela i mesjańskiego proroka.

W trakcie rozmowy Samarytanka odkrywa, że Jezus jest kimś większym niż Jakub. Następnie uważa, że Jezus jest prorokiem, bo zna szczegóły z jej życia, by wreszcie odkryć podobieństwo Jezusa do Mesjasza. Dowiedziała się też, że prawdziwym oddawaniem czci Bogu będzie wiara w Jezusa.

Żniwem misji Jezusa w Samarii jest przyjęta przez mieszkańców wiara w Jezusa jako Mesjasza i Zbawiciela. Mieszkańcy Sychar przyjęli Ewangelię od Judejczyka. Na terenie Samarii, podczas krótkiej akcji misyjnej, Jezus pokazuje uczniom żniwo, ważny element ich przyszłej służby. Przychodząc do innego kraju nie będą narzucali swojej kultury, ale będą objawiać Jezusa Chrystusa. Ludzie mają uwierzyć w osobę Jezusa Chrystusa jako ich Zbawiciela.